

๑๕๗

ผ้าบาท
คน
บุตรเสนาบดี
ผู้
มิใช่
บุญ
โพธิ์

白鷺成双 ไปคู่เคียงขาว

เขียน

อาจื้อ

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดิ์ค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน ผ่าบาทคนดี อัครเสนาบดีผู้
มิใช่บุรุษเพคะ 2 พร้อมพาทุกท่านติดตามเรื่องราวกันต่อแล้วค่ะ

ไม่มีใครคาดคิดว่า การปรากฏตัวของชื่อองในที่ประชุมเข้า
แค่ครั้งเดียว จะสั่นสะเทือนราชสำนักได้ถึงเพียงนี้ นอกจากจะกำจัด
ขุนนางที่ภักดีต่ออวีเหวินเจียไปเกือบครึ่ง เขายังยึดข้อหาอันอื้อฉาว
บังหลวงให้ฮวาซุนอย่างโหดเหี้ยม ราวกับเริ่มสนใจบางอย่างในตัว
อัครเสนาบดีฮวา

ด้านอวีเหวินเจียก็กำลังตกอยู่ในความสับสนว่าตนเป็นพวก
ตัดแขนเสื้อจริงหรือไม่ จนกลายเป็นข่าวลือที่สร้างความโกลาหล
ไปทั่ววังหลวง ฮวาซุนจึงต้องรับบทเป็นคนกลางช่วยแก้ปัญหาครั้งนี้
ทว่าเธอและอวีเหวินเจียไม่รู้เลยว่า มีแผนการร้ายมากมายรอให้ทั้งคู่
ได้พบเจออยู่

สถานการณ์ตึงเครียดขึ้นเรื่อยๆ ทั้งเรื่องราชสำนัก ทั้งเรื่อง
ความจริงที่กลัวว่าจะถูกเปิดเผยตัวตน พวกเขาจะอย่างไรต่อไป
ขอเชิญคุณผู้อ่านทุกท่านร่วมติดตามในหน้าถัดไปได้เลยคะ

อรณ

ในสมองของเจ้าใส่อะไรไว้บ้างนะ

อวีเหวินซิมองเธอผาดหนึ่ ประสานมือพลงหันไปเอ่ยกับจักรพรรดิ “ขุนนางรับสินบนโดยมากมักอ้างเรื่องงานฉลองวันเกิดหรืองานฉลองมงคลสมรสเพื่อรับทรัพย์สินจำนวนมาก เช่นนี้ย่อมเห็นว่าเข้าข่ายฉ้อราษฎร์บังหลวงพะยะค่ะ”

ฮวาซุนนิ่งเงียบ

คราวก่อนที่เสด็จมาเตือน เธอกลับไม่ได้ใส่ใจนัก ตอนนี้จึงต้องมาตกหลุมพรางหลุมใหญ่จริงๆ ตนเองยังไม่ได้ทำอะไรเลย แต่ถูกตั้งข้อหาฉ้อราษฎร์บังหลวง มั่นยุติธรรมไหมล่ะ!

นี่ถ้าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นตอนที่เธอเพิ่งทะเลุ่มิตีมา อวีเหวินเจียจะต้องลงโทษเธอทันทีโดยไม่พูดพร่ำทำเพลง โชคดีที่ตอนนี้จักรพรรดิมีมนุษยธรรมมากขึ้นแล้ว หลังจากฟังคำพูดของซืออ้ง เขาก็ไม่ได้ตัดสินโทษเธอทันที แต่กลับนิ่งเงียบอยู่ครู่หนึ่งแล้วเอ่ยว่า

“ของในจวนสกุลฮวาทั้งหมดยังไม่ถูกแกะจากหีบห่อ เช่นนั้นจึงเป็นของที่ผู้เฒ่ามอบให้จริง ดูแล้วท่านอัศวินเสนาบดีฮวาเองก็ไม่ได้รู้รายละเอียดเช่นกัน ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ก็ขอให้เราหารือกับไทเฮา

เสียก่อนจึงค่อยตัดสินใจ ส่วนกรณีของท่านอื่นๆ นั้นหลักฐานแน่นหนาให้ตรวจค้นจวนและยึดทรัพย์สิน พร้อมนำตัวไปคุมขังที่คุกหลวงไว้ก่อน จากนั้นค่อยตัดสินใจโทษ”

ชื้อ่องเลิกคิ้ว เขามองจักรพรรดิอย่างคาดไม่ถึงถึงผาดหนึ่งแล้วหันไปมองสาวจึงหัว

ดูเหมือนจักรพรรดิจะมีเหตุผลขึ้นไม่น้อย ถึงขั้นไม่สนใจหาเรื่องอัครเสนาบดี เขายังคิดว่าหากมีโอกาสเช่นนี้ อวี๋เหวินเจียย่อมไม่ล่าเอียงปกป้องอัครเสนาบดีสาวเป็นแน่

ดูท่าเขาจะคิดง่ายเกินไป

สาวซุนถอนใจเฮือกหนึ่งแล้วคุกเข่าลงขอบคุณ ส่วนคนที่เหลือไม่รู้เลยว่าที่จวนของตนจะมีสภาพเช่นไรบ้าง ด้วยฝ่าบาทกับท่านอองออกหน้าจัดการเอง พวกตนย่อมไม่มีโอกาสแตกต่างใดๆ ต่างมองหน้ากันไปมาครู่หนึ่ง ก่อนคุกเข่าลงโหมกศีรษะตาม จากนั้นลุกขึ้นทั้งเนื้อตัวสิ้นเทา เดินตามทหารรักษาพระองค์ไปยังคุกหลวง

ครั้นมองตามหลังราชครูถึงผู้มีสังฆารว้งรอย สาวซุนพลันรู้สึกอดสงสารไม่ได้ ยิ่งไปกว่าก็เป็นขุนนางอาวุโสผู้พิทักษ์จักรพรรดิ แม้อาจทนความเย้ายวนของทรัพย์สินเงินทองไม่ไหว แต่ถ้าขาดเขาไปนับว่าจักรพรรดิขาดคนสนับสนุนไปคนหนึ่งเช่นกัน

การกระทำครั้งนี้ของชื้อ่องถือว่าโหดเหี้ยมยิ่งนัก หากจะบอกว่า ‘เรื่องนี้เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน’ เธอย่อมไม่เชื่อแม้แต่น้อยไปตรวจค้นจวนขุนนางทุกคนอย่างละเอียดแบบนี้แสดงว่าเขาเตรียมการมานานแล้วชัดๆ ดีไม่ดีอาจมีการวางกับดัก แล้วรอให้คนเหล่านี้มาติดกับเสียเอง

ตอนแรกสาวซุนยังเข้าใจว่าการที่ชื้อ่องทำแบบนี้เป็นเพราะเขา

เคียดแค้นคนเลวเช่นศัตรูคู่อาฆาต จึงต้องการกวาดล้างราชสำนักให้สะอาด ทว่าตอนนี้เมื่อลองดูคนเหล่านั้นที่ถูกควบคุมตัวไปส่วนมากจะเป็นขุนนางฝ่ายพิทักษ์จักรพรรดิ และยังมีส่วนน้อยที่ดำรงตำแหน่งสำคัญอีก แบบนี้จะเป็นแค่เรื่องบังเอิญจริงๆ เหมอ

“วันนี้องค์ชายสามต้องลำบากแล้ว” อวี๋เหวินเจี่ยเอ่ย “เจ้ากลับไปพักผ่อนก่อนเถิด เราจะพาท่านอัครเสนาบดีไปถวายพระพรไทเฮา”

“กระหม่อมผู้เป็นน้องชายน้อมรับพระบัญชา” ซื่ออ๋องยิ้ม ถวายความเคารพอย่างถูกต้องตามแบบแผน จากนั้นมองสาวขุนผาคนหนึ่ง แล้วถอยออกไป

ฮวาซุนแม่มริมฝีปาก

เธอรู้สึกได้อย่างชัดเจนว่าอวี๋เหวินเจี่ยกำลังปกป้องเธอ นี่ไม่ใช่เรื่องที่เกิดขึ้นง่าย ๆ เช่นกัน หากเขาไปแจ้งเรื่องนี้ต่อหน้าไทเฮา ไทเฮาย่อมไม่โทษเธอแน่นอน มิหนำซ้ำอาจช่วยจัดการให้เธอพ้นโทษอีกด้วย ถ้าเป็นแบบนี้เธอก็คงพ้นเคราะห์ครั้งนี้ไปได้

แต่เมื่อลองคิดทบทวนดู เธอพลันรู้สึกหวาดกลัวเล็กน้อย นับตั้งแต่ทะลุมิติมาอยู่ที่นี่ เธอก็คิดมาตลอดว่าจะมาอยู่ที่นี่เล่น ๆ คิดไม่ถึงว่าตนเองจะต้องเสี่ยงกับคมดาบเงากระบี่ และถูกขังลืออยู่ตลอดเวลา ตนจะคลายความระแวงระวังไม่ได้เลยจริงๆ

“ท่านอัครเสนาบดี”

ครั้นท้องพระโรงเหลือเพียงพวกเธอสองคน จักรพรรดิเอ่ยขึ้นอย่างไม่พอใจยิ่ง “ฉางอันเคยเตือนเจ้าแล้วมิใช่หรือ เหตุใดถึงยังปล่อยให้ผู้อื่นอาศัยช่องโหว่นี้ได้”

ฮวาซุนแผ่นหลังเย็นวาบ รีบโชนกิริระ “เป็นเพราะกระหม่อมไม่ระวัง มัวแต่ยุ่งเรื่องแต่งงาน อีกทั้งของขวัญที่กองไว้ในลานเรือนหลังยังมีมากมาย กระหม่อมจึงยังไม่ได้จัดการพะยะค่ะ”

“หากไม่ใช่เพราะเรารู้ว่าเจ้าไม่ใช่ผู้ที่จะกล้าฉ้อฉลมากมายเพียงนั้น บัดนี้เจ้าย่อมถูกควบคุมตัวไปยังคุกหลวงพร้อมกับพวกเขาแล้ว” อวีเหวินเจียเอ่ยด้วยเสียงทุ้ม “หลังจากนั้นเราก็จะอยู่ในราชสำนักอย่างโดดเดี่ยวไร้คนช่วยเหลือ ต้องใช้เวลาหลายปีมากกว่าเราจะสร้างคนของตนขึ้นมาใหม่ได้”

ฮวาซุนอึ้งไปครู่หนึ่ง เธอเงยหน้าขึ้นมองเขาด้วยความประหลาดใจเล็กน้อย

เขาเองก็รู้ว่าฮวาจิงหัวเป็นคนของตัวเองนี่นา! ในเมื่อเขารู้แล้วทำไมถึงต้องแก้มคนของตัวเองมาตลอดด้วย!

“เจ้าลุกขึ้นก่อน” อวีเหวินเจียลงจากบัลลังก์มังกรเดินไปที่ข้างกายเธอด้วยสีหน้าเคร่งขรึมยิ่ง ทว่าเขากลับพูดจาด้วยท่าทีใกล้ชิดสนิทสนมขึ้นมาก “เจ้าระวังให้มากหน่อย ช่วงนี้นอกจากเรากับจงอันแล้ว เจ้าอย่าได้พบใครอีก”

“หา?” ฮวาซุนอึ้งเล็กน้อย “เพราะเหตุใดพะยะค่ะ”

โง่หรือเปล่า? อวีเหวินเจียตอบอย่างไม่สบอารมณ์ “เจ้าดูไม่ออกหรือว่าสื่อองจะลงมือกับเจ้า”

ก็พอจะมองออกอยู่ แต่...ฮวาซุนเกาศีระ “ขอเพียงผ้าบาททรงเชื่อใจกระหม่อมผู้ต่ำต้อย ไม่ว่าท่านอองจะทำเช่นไร กระหม่อมย่อมปลอดภัย”

“ไร้เดียงสา!” อวีเหวินเจียมีสีหน้าโมโห “หากคราวหน้าเขามีหลักฐานแน่นหนากว่านี้อีกนิดที่เพียงพอจะจัดการเจ้าขึ้นเด็ดขาด

ในที่ประชุมราชสำนัก อย่าว่าแต่เราเลย ต่อให้มิไทเฮาอีกคนก็ช่วยชีวิตเจ้าไม่ได้

“เจ้าอย่าพูดเลยว่า ‘เมื่อกายตั้งตรงย่อมไม่กลัวว่าเงาจะเอียง’ ในราชสำนักแห่งนี้ไม่ว่ากายของเจ้าจะตั้งตรงเพียงใด คนอื่นก็ดันให้เจ้าเอียง เจ้าไม่อาจควบคุมร่างกายของตนได้”

ฮวาซุนนิ่งเงียบ

เรื่องพวกนี้เธอเข้าใจมานานมากแล้ว เพียงแต่คิดไม่ถึงว่าตอนนี้ตนจะได้ยินอีกครั้งจากปากของอวีเหวินเจีย

ดูท่าความใส่ใจเล็ก ๆ น้อย ๆ ของฮวาจิงหวั่นจะไม่สูญเปล่า อย่างน้อยจักรพรรดิก็เป็นห่วงนางมาก ทั้งไม่อยากสูญเสียนางไป แม้ว่าความห่วงใยนี้อาจต่างไปจากแบบที่ฮวาจิงหวั่นอยากได้อยู่บ้างก็ตาม

ฮวาซุนถอนใจเอือกหนึ่ง ก่อนจะพยักหน้า “กระหม่อมผู้ต่ำด้อยเข้าใจแล้ว”

“เช่นนั้นก็ไปกันเถิด” อวีเหวินเจียเอ่ย “ตามเราไปพักผ่อนที่ตำหนักจื่อเจิน”

“ว่าไงนะ” ฮวาซุนอึ้งงัน “ไม่ใช่จะไปถวายพระพรไทเฮาหรือพะย่ะค่ะ”

“เราเพียงพูดไปเช่นนั้น เจ้าก็ต้องจริงจัง” อวีเหวินเจียเดินไปพลางตอบไปพลาง “เราขอเตือนเจ้าอีกสักเรื่อง หากเป็นเรื่องอื่นไทเฮาอาจเข้าข้างเจ้า ด้วยเจ้าเป็นอัครเสนาบดีผู้รักดีและมีคุณธรรม แต่เมื่อใดที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับซีอ่อง เจ้าก็อย่าได้คาดหวังสิ่งใด”

ไทเฮาเป็นมารดาผู้ให้กำเนิดซีอ่อง แม้ไทเฮาคนนี้จะไม่เห็นแก่ส่วนรวมและเที่ยงธรรมมาตลอด แต่กับโอรสคนที่สามผู้น่าเอ็นดูคนนี้ นางมักยอมให้เขามากกว่าคนอื่นเสมอมา ต่อให้อวีเหวินซีทำผิด ไทเฮา

ก็ต้องล้งสอนก่อนแล้วจึงปกป้อง นางไม่อนุญาตให้ผู้ใดทำร้ายเขา
การมีพระชนนีเช่นนี้ทำให้อวีเหวินเจี๋ยปวดศีรษะยิ่ง

ฮวาซุนพยักหน้าเล็กน้อย แม้เธอจะไม่เข้าใจว่าเพราะอะไร แต่
ตอนนี้จักรพรรดิยอมไม่คิดร้ายกับเธอ ทว่าเชื่อฟังไว้ก่อนย่อมดีกว่า

“หากไม่ไปถวายพระพร เช่นนั้นกระหม่อมจะไปทำอะไรที่ตำหนัก
จื่อเจินหรือพะยะค่ะ” เธอถาม “นี่ก็ควรกลับจวนอัครเสนาบดีแล้ว”

จักรพรรดิชะงักฝีเท้า พลันหันกลับมา “เจ้าอยากรีบกลับเพียงนี้
เชียวรี”

“...หาไม่ได้” ฮวาซุนส่ายหน้า แต่ถ้าอยู่ในวังโดยไม่มีอะไรทำ
ก็รู้สึกเบื่ออยู่เป็นเพื่อนซิงเหี้ยมไม่ได้ เพิ่งจะแต่งงานมาสองวัน
ก็ทิ้งนางไว้ที่จวนคนเดียว แบบนี้คงไม่ค่อยดีมั้ง

“เช่นนั้นก็อยู่ในวัง” อวีเหวินเจี๋ยเอ่ย “ช่วงนี้ไม่ค่อยปลอดภัย
เจ้าคอยอยู่รับใช้ข้างกายเรานี้แหละ อย่างไรก็ตามมือของเจ้าก็บาดเจ็บอยู่
เขียนเอกสารราชการไม่ได้ มีผู้มาอ่านฎีกาให้เราฟัง”

ฮวาซุน “...”

โอ้แม่เจ้า ปกติอัครเสนาบดีก็ต้องทำงานเอกสารมากมาย
จนเหนื่อยแทบเป็นแทบตายอยู่แล้ว ตอนนี้ยังจะให้เปล่งกาย
เป็นเลขานุการผู้บริหารระดับสูงอีก? หลังจากอ่านฎีกาที่ถืออยู่จนจบ
เธอยังต้องถามเขาก็กหรือเปล่าว่า “Would you like something
to drink? Coffee, tea, or Coca-Cola?”¹

ซวยจริงๆ

แม้ในใจจะไม่ยินดียิ่ง แต่เธอก็ไม่กล้าแสดงออกทางสีหน้า

¹ ในบริบทนี้ฮวาซุนต้องการล้อเลียนว่าตนเป็นเลขานุการ แปลว่า ไม่ทราบว่าคุณประสงค์จะรับเครื่องดื่มสักหน่อยไหมคะ จะรับเป็นกาแฟ ชา หรือโคคา-โคลาดีคะ

ยังคงยิ้มพลางพยักหน้า “กระหม่อมโน้มรับพระบัญชา”

อัครเสนาบดีผู้ยิ่งใหญ่ หลังจากได้รับบาดเจ็บที่มือแล้วถึงกับต้องแย่งอาชีพนับขันที ฮวาซุนรู้สึกเชิงมาก

ทว่าเมื่อไปถึงตำหนักหลังของตำหนักจื่อเจิน เห็นช่องว่างกับชาหอมที่วางอยู่เต็มโต๊ะ จู่ๆ ฮวาซุนก็รู้สึกว่าการเป็นขันทีก็ไม่เลวทีเดียว อย่างน้อยงานไม่มีแรงกดดันอะไร แค่ออกรับใช้ตาลุงคนนี้ให้ดีกว่า

“เกิดการทุจริตในการช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติครั้งนี้จริง ๆ”

จักรพรรดิมองฎีกาพลันเอ่ยว่า “บางทีวิธีการที่เจ้าเสนอตอนแรกอาจเป็นวิธีที่ถูกต้อง”

ไร้สาระ ก็ต้องถูกต้องอยู่แล้ว เป็นเพราะคนพวกนั้นไม่อยากยุ่งยาก ทั้งไม่อยากให้เธอไปขยับเขยื้อนของพวกเขา ถึงได้ไม่ยอมทำตาม ตอนนี้เป็นยังไงเล่า ต่างถูกซื้อจูงรวบตัวไปพร้อมกัน มาเสียใจตอนนี้ก็หมดหนทางเยียวยาแล้ว

“ฝ่าบาทยังจะทรงใช้แผนการดำเนินงานนั้นหรือไม่พะย่ะค่ะ”
เธอถาม

อวี๋เหวินเจียไม่ตอบ เขาค้นแผ่นกระดาษที่เธอขีด ๆ เขียน ๆ ไว้ก่อนหน้านี้ออกมาไตร่ตรองอย่างจริงจัง

ผ่านไปนาน เขาจึงตอบว่า “ได้”

เห็นไหมล่ะ อ้อมมารอบใหญ่ขนาดนี้ แต่สุดท้ายก็ยังต้องยอมรับในตัวเธอ ฮวาซุนมีความสุขขึ้นมาทันที แม้แต่หาง²ก็ยังตั้งขึ้น
“ฝ่าบาททรงพระปรีชา!”

² ในบริบทนี้ฮวาซุนเปรียบตัวเองเหมือนสุนัข เวลาสุนัขรู้สึกมีความสุข หางของสุนัขจะตั้งตรง

“เจ้าเป็นคนเห็นการณีกุเลียง” อวีเหวินเจียเอ่ย “ไทเฮาทรงดูคุณไม่ผิด”

ไม่บ่อยนักที่เขาคะสมเธอ ฮวาซุนยืมมีความสุขตั้งดอกไม้ผลิบาน จากนั้นรีบขึ้นไปซื้อความบนกระดาดแผ่นนั้นแล้วอธิบายให้จักรพรรดิฟังอีกเล็กน้อย “จากสถานการณ์ในขณะนี้ทำให้เห็นว่าแม้การป้องกันไม่ให้เกิดการทุจริตจะเป็นเรื่องยุ่งยากมาก แต่ก็จำเป็นต้องทำ ขุนนางเปรียบได้กับกระดุกแกนกลางของราชสำนัก พวกเราไม่อาจปล่อยให้กระดุกเหล่านั้นเสียหายไปก่อนเป็นอันขาด”

ระหว่างที่หารือเรื่องเหล่านี้ อวีเหวินเจียพบว่ามิประกายความสดใสนั่งดูยั้งแผ่ซ่านจากตัวฮวาจิงหัวตลอดเวลาราวกับแสงอาทิตย์ยามอรุณรุ่ง ทิวเขามืดมิดใดๆ ก็ไม่อาจต้านทานอีกฝ่ายได้ ฟ้ากำหนดให้คนผู้นี้เป็นผู้ส่องแสงสว่างเจิดจ้า

ชั่วขณะนั้นจักรพรรดิรู้สึกว่าคุณชอบฮวาจิงหัวที่เป็นเช่นนี้ยิ่งนัก “...ผ้าบาททรงคิดเห็นเช่นไรพะย่ะค่ะ” หลังจากกล่าวอย่างกระตือรือร้นไปรอบหนึ่ง ฮวาซุนจิงหันกลับมา แต่กลับพบว่าจักรพรรดิจ้องเธอตลอดเวลา สีหน้าเรียบเฉยทว่าตั้งใจจดจ่อ

เธอหน้าแดงโดยไม่รู้ตัว

เป็นคนหน้าตาดีแล้วอย่าจ้องคนอื่นไปเรื่อยได้ไหม เธอเป็นพวกแพ้วทางคนหน้าตาดี แม้ตนเองจะไม่ได้ชอบจักรพรรดิ แต่พอถูกเขาค้างแบบนี้ เธอก็เขินเป็นเหมือนกันนะ ที่จริงแล้วเธอเป็นผู้หญิงขี้อายหน้าบาง!

“ดียิ่ง” อวีเหวินเจียพยักหน้า “เจ้าพูดถึงเรื่องสำนักควบคุมราคาสินค้าต่อสิ เมื่อเข้าใจอย่างกระจ่างแล้ว พรุ่งนี้ตอนประชุมเช้าเราจะได้แต่งตั้งคนไปดำเนินการ”

ดวงตาฮวาซุนพลันเป็นประกาย ก่อนจะเริ่มพูดด้วยความมั่นใจอย่างยิ่ง ก็ในเมื่อเธอเรียนจบด้านรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์มาทั้งตอนม.ปลายเธอก็เรียนสายศิลป์ ทำให้เธอต้องบทเรียนด้านรัฐศาสตร์กับประวัติศาสตร์มาไม่น้อย ส่วนความรู้ด้านเศรษฐศาสตร์ก็ถือว่าเรียนรู้จากชีวิตจริงและนำมาใช้งานได้

ปรากฏว่าเธอพูดอยู่ครึ่งชั่วโมงเต็มๆ ด้วยหน้าขึ้นตาบาน วาจาลิ้นไหลลุดสายน้ำ

อวีเหวินเจียมองอีกฝ่ายเงิบๆ อยู่อย่างนั้น จากแววตาเย็นชาในตอนแรกกลับกลายเป็นแววตาอ่อนโยน สุดท้ายก็กล่าวสรุปประโยคหนึ่ง “ในที่สุดเราก็พบว่าแท้จริงแล้วเจ้าเป็นบุรุษ”

ว่าไงนะ ฮวาซุนอึ้งงัน

มารดาอุตส่าห์ทุ่มเทแรงกายแรงใจคิดแผนงานให้ พุดมาตั้งมากมายเพื่อแลกกับคำพูดประโยคนี้นี้เหียนะ?

เอาเถอะ แม้ว่านี่จะถือเป็นคำชม แต่เธอไม่รู้ว่าจะทำไมตัวเองถึงไม่ดีใจเลยสักนิด

“หากเหนื่อยแล้วก็กินอะไรสักหน่อย” อวีเหวินเจียเอ่ย “คืนนี้เจ้าพักอยู่ที่นี้เถิด”

ขณะกำลังจะเอ่ยขอบคุณ แต่หลังจากเข้าใจความหมายของคำพูดประโยคสุดท้าย ฮวาซุนได้แต่ตะลึงงัน

“ฝ่าบาท! ที่จวนกระหม่อมมีภรรยาอยู่ ไม่อาจพักอยู่ที่นี้ได้พะย่ะค่ะ!” เธอมองจักรพรรดิซึ่งประทับอยู่บนพระราชอาสน์ด้วยความหวาดกลัว สองมือกอดอก แล้วส่ายหน้าอย่างแรง “สกุลของกระหม่อมมีคำสอนประจำสกุลว่าบุรุษพึงจงรักภักดีต่อจักรพรรดิ มิพึงใช้รูปโฉมถวายเป็นการรับใช้กษัตริย์เป็นอันขาด!”

อวีเหวินเจีย “...”

เหตุใดคนผู้นี้จึงพูดคุยด้วยยากเย็นเพียงนี้

“เราให้เจ้าพักผ่อนอยู่ที่ตำหนักจื่อเจิน มิได้ให้เจ้าปรนนิบัติ
ยามบรรทม” เขาเอ่ย “ในสมองของเจ้าใสอะไรไว้บ้างนะ”

ทดลองอ่าน

ให้ตายสิ เกิดเรื่องใหญ่แล้ว

ว่าโงะ ฮวาซุนมองเขาอย่างอึ้งๆ

ถ้าไม่ใช่ปรณิบัติยามบรรทมแล้วจะบอกให้เธออยู่ค้างคืนทำไม เธอก็มีจวนของตัวเอง ทั้งในวังก็ไม่มีเรื่องด่วนอะไร เขาพูดจาชวนให้คนอื่นเข้าใจผิดเอง แต่ยังคงมาโทษเธอก็

ฮวาซุนผินหัวเราะ ไม่กล้าถามเขาอีกว่าเพราะอะไร จักรพรรดิว่า ยิ่งไงเธอก็ทำตามนั้นแล้วกัน ยิ่งไงชะชัดขึ้นไปก็ไม่มีประโยชน์ สุดท้ายก็ต้องถูกคำสั่งโหดกดขี่ไว้อยู่ดี ถ้าอย่างนั้นเธอก็ไม่จำเป็นต้องวุ่นวาย ฮวาซุนประสานมืออย่างว่างาย “กระหม่อมผู้ต่ำต้อยน้อมรับพระบัญชา”

อวีเหวินเจียกวาดตามองอีกฝ่ายครู่หนึ่ง จากนั้นเอ่ยกับจินกงก ซึ่งอยู่ด้านข้าง “จัดการให้เราที”

“พะยะค่ะ” จินกงกรับคำ มองฮวาซุนอีกผาดหนึ่งแล้วไปสั่งให้คนทำความสะอาดตำหนักข้าง

“ท่านอ๋อง”

ขณะเดินไปตามทางในวัง มีคนเดินเข้าไปใกล้อวีเหวินซี ก่อน

กระซิบเบาๆ ครู่หนึ่ง

“หือ?” อวีเหวินซีเลิกคิ้ว เอ่ยอย่างประหลาดใจยิ่ง “ช่างแปลกเสียจริง”

ถึงกับร้องตัวให้อยู่ที่ตำแหน่งเงินเลยหรือ เขาเข้าใจมาตลอดว่า จักรพรรดิเห็นฮวาจิงหัวเป็นเพียงหินก้อนหนึ่ง คิดไม่ถึงว่าตนเพิ่งลงมือไปเล็กน้อย จักรพรรดิก็จะระแวงระวัง พร้อมทั้งปกป้องอีกฝ่ายราวกับเป็นอัญมณีเช่นนั้น

ช่างน่าสนใจเสียจริง

“ทราบแล้ว เจ้าไปทำเรื่องอื่นต่อเถิด”

“ขอรับ”

กำแพงวังสูงตระหง่าน หากเดินไปตามทางในวังอันกว้างไร้ผู้คน เช่นนี้เพียงลำพัง อยากรู้ก็ต้องรู้สึกอ้างว้าง ไม่ว่าจะอย่างไร การได้เป็นผู้อยู่เหนือคนก็ย่อมดีกว่ากระมัง มีผู้คนห้อมล้อมมากมาย ไม่ว่าจะไปไหนก็ไม่รู้สึกเสียบเหงา

อวีเหวินซีเงยหน้าขึ้นมองผืนฟ้าที่มีแสงอัสตดาสดส่องไปทั่วผาดหนึ่ง

คนที่ขวางทางอยู่เบื้องหน้าเขาช่างมากมายเสียจริง หากตนจะกำจัดให้สิ้นซากก็ต้องสิ้นเปลืองกำลังมากมาย แต่เขาไม่รีบร้อนเพียงค่อยๆ รอต่อไปได้ อยากรู้เสียท้องฟ้าที่มีดมิตย่อมต้องกลับมาสว่างอีกครั้งจนได้ หลังจากนั้นก็จะป็นวันของเขา

ตนเองจะต้องค่อยๆ ทำอย่างระมัดระวังไปที่ละขั้น

ภายในจวนสกุลฮวาซุลมุนวุ่นวายไปหมด ข่าวการคุมขังขุนนางทุจริต แหว่ออกมาจากวังหลวง พาให้วันซื้อที่ดินตระหนกยิ่ง

“หัวเออร์ของพวกเราเป็นขุนนางใจซื่อมือสะอาด ทั้งไม่เคยหยิบฉวยของของผู้อื่น ฝ่าบาททรงใส่ร้ายกันเช่นนี้ไม่ได้!”

นายท่านผู้เฒ่าสวมมงทหารรักษาพระองค์ห้ามของขวัญแต่งงานในลานเรือนหลังไป ทำได้เพียงถอนใจตลอดเวลา “เจ้าพุดอยู่ตรงนี้จะมิประโยชน์อันใด ฝ่าบาททรงไม่ได้ยินสักหน่อย! ตอนนีหัวเออร์ยังไม่กลับมา เกรงว่าจะ...”

“ข้าเคยบอกท่านแล้ว ว่าอย่างไรพวกเราก็คควรวางตัวคนที่มีสิทธิ์พุดจาไว้ในวังสักคน แต่ตอนนั้นคุณชายใหญ่เห็นแก่ตัว ไม่ยอมรับฟังข้า” อุ๊ซื่อแค้นเสียง “หิ” เอ่ยว่า “ตอนนี้เป็นอย่างไรรเล่า ดูเอาเถิดว่าใครจะไปพุดจาหว่านล้อมฝ่าบาทต่อหน้าพระพักตร์ได้ คุณหนูรองผู้อยู่ในตำหนักเย็นนะรี”

“เจ้าหุบปากไปซะ!” เทรินซื่อโมโห “ด้วยรูปโฉมเช่นคุณหนูสามของเจ้า หากส่งเข้าวังไปแล้วจะได้อะไร ฝ่าบาทก็ทรงไม่ถูกใจอยู่ดี ถึงตอนนั้นอย่าไปทำผิดอะไรอีกล่ะ จะยิ่งสร้างความเดือดร้อนให้พวกเรา”

“เจ้า...”

“หยุดทะเลาะกันได้แล้ว!” ฮวาเจิงทรงโมโห เขาตบโต๊ะที่หนึ่ง “วันๆนอกจากอะอะไวยวายแล้ว พวกเจ้ายังทำอะไรกันเป็นหรือเปล่า บัดนี้หัวเออร์ตกอยู่ในอันตรายเช่นนี้ พวกเจ้ายังมีกะใจมาทะเลาะกันด้วยเรื่องพวกนี้อีกรี”

วันซื่อรีบเข้าไปประคองฮวาเจิงทรง พลังเอยด้วยความร้อนใจ “นายท่านผู้เฒ่า หรือว่าท่านจะเข้าวังสักครั้ง”

ฮวาเจิงทรงอึ้งงัน มุ่นคิ้วมองนาง “ข้า...ข้าจะเข้าวังได้อย่างไร ข้าเป็นเพียงสามัญชน”

วันชื่อย่นคิ้ว เอ๋ยเสียงเบา “ท่านมิได้มีไ...”

ขณะยังไม่ทันพูดออกมา นางก็ถูกนายท่านผู้เฒ่าฮวาปิดปากไว้
“เจ้าไปพักผ่อนเถิด” เขาเอ๋ยด้วยความโมโห “วันนี้ต่างจาก
วันวาน อย่าเสนอความเห็นโง่เขลาเช่นนี้!”

นางก็เป็นห่วงหัวเออร์เช่นกันนะ! วันชื่อย่นใจเสียหนึ่ง
อย่างจนใจ นางขยำผ้าเช็ดหน้าพลางมองไปข้างนอก รอแล้วรอเล่า
แต่ก็ไม่มีข่าวมาเสียที นางจึงหมายจะออกจากจวนมุ่งตรงไปรอที่จวน
อัครเสนาบดีในทันที

“สูหยินอย่าได้วิตกจนเกินไปเจ้าค่ะ” ผินถานรับวันชื่อย่นเข้าไป
ในจวน เอ๋ยเสียงเบา “ฝ่าบาทไม่ได้ทรงกล่าวโทษนายท่าน ทั้งยัง
ทรงปกป้องนายท่าน เพียงแต่ไม่รู้ว่าจะเพราะเหตุใดพระองค์จึงได้รับสั่ง
ให้นายท่านอยู่ค้างคืนในวัง”

“ว่าไงนะ!” วันชื่อย่นหน้าซีดเล็กน้อย “ค้างคืน?”

ผินถานพยักหน้าแล้วปลอบนาง “มิได้เป็นอย่างเช่นที่ท่านคิด
นายท่านเฉลียวฉลาดยิ่ง ย่อมปกป้องตนเองได้ ท่านทำใจให้สบายเถิด”

ไม่ว่าจะอย่างไร จิงหัวก็เป็นเพียงสตรีนางหนึ่ง วันหลิวฟาง
เริ่มรู้สึกเสียใจขึ้นมาอีกครั้ง หากเป็นไปได้นางอยากให้อิงหัวเป็น
เพียงสตรีธรรมดาคนหนึ่งยิ่งนัก สตรีที่สามารถออกรถไถนให้กำเนิด
บุตร ทั้งมีชีวิตที่สมบูรณ์พูนสุข โดยไม่ต้องอกสั่นขวัญแขวนเช่นนั้น
ทุกวัน

แต่บัดนี้เรื่องราวก็ดำเนินมาถึงขั้นนี้แล้ว วันหลิวฟางเป็นเพียง
สตรีคนหนึ่ง ย่อมไม่อาจช่วยอะไรได้ จึงได้แต่อยู่เป็นเพื่อนซิงเหินเหียว
และคอยปลอบประโลมนาง

ภายในจวนสกุลชวา นายท่านผู้เฒ่าชวาไม่รู้วาชวาจึงหัวทำอะไรอยู่
ในวังหลวง เมื่อเห็นว่าฟ้ามืดลงเรื่อย ๆ แต่ก็ยังไม่มีข่าวคราวจาก
ในวัง ในที่สุดเขาก็ทนไม่ไหว ตรงไปที่ห้องหนังสือ จากนั้นหยิบพู่กัน
มาเขียนจดหมาย

ตำหนักจื่อเจินงดงามมีเอกลักษณ์กว่าจวนอัครเสนาบตีมากนัก แม้แต่
ตำหนักข้างก็ยังเป็นสถานที่หาหรือของเหล่าราชบัณฑิต ช่างดงามหรูหรา
ยิ่งนัก

หลังจากอาบน้ำเสร็จ ชวาซุนก็ลี้ภัยเข้าไปในผ้าห่มอย่างสบายตัว
เธอสุดตมกลิ้งกายในที่ช่วยให้หลับสบาย และกำลังจะหลับไปภายใน
เวลาอันรวดเร็ว

“ท่านอัครเสนาบตีฮวา!”

ปรากฏว่าเธอเพิ่งหลับตาไปไม่ถึงชั่วครึ่งกำหนด ก็มีเสียงดัง
มาจากด้านนอก “ไต่เฮกกำลังเสด็จมาทางนี้ ท่านเตรียมตัวสักหน่อย
เถิด”

ฟ้ามืดแล้ว ทำไมไต่เฮกถึงได้เสด็จมาอีก กลัวว่าเธอกับลูกชาย
นางจะจับคู่เกย์กันเธอ ชวาซุนถอนใจเฮือกหนึ่งด้วยความเจ็บปวด
ก่อนจะลุกขึ้นสวมเสื้อผ้า

การนอนในตำหนักเดียวกับจักรพรรดิไม่ใช่เรื่องง่ายเลยจริง ๆ

อวี่เหวินเจียที่กำลังจะเข้านอนเช่นกัน เมื่อได้ยินเสียงแจ้ง
จากด้านนอก หัวคิ้วก็ขมวดเล็กน้อย เขาจึงสั่งว่า “ไปพาท่าน
อัครเสนาบตีฮวามา”

“กระหม่อมมาแล้วพะย่ะค่ะ” ชวาซุนลืมตาเพียงครึ่งหนึ่ง
เดินโผล่ตักเข้ามาถวายความเคารพอย่างไม่เต็มใจยิ่ง “ถวายบังคม

ผ้าบาท”

ขณะมองหน้าตาไม่สบอารมณ์ยามถูกรบกวนเวลานอนของอีกฝ่าย จักรพรรดิกลับรู้สึกสนุก เขายกมูมปากขึ้นเล็กน้อยแล้วเอ่ยว่า “เตรียมรับเสด็จไทเฮา”

“พะย่ะค่ะ”

ธรรมเนียมในวังหลวงก็ยุ่งยากแบบนี้แหละ ฮวาซุนบนพลงคุกเข่าลงหันไปทางหน้าประตู ถวายความเคารพเต็มพิธีการ

“กระหม่อมถวายพระพรเสด็จแม่”

เมื่อไทเฮาเข้ามาก็เห็นกษัตริย์กับขุนนางอยู่ด้วยกันสองคน คนหนึ่งยืน คนหนึ่งคุกเข่า บรรยายภาคดียิ่ง

เป็นนางที่กังวลเกินเหตุหรือ

ดวงตาหงส์มองสีหน้าของจักรพรรดิอย่างประหม่น เมื่อเห็นว่าเขาดูอารมณ์ดีพอสมควร ไทเฮาก็รู้สึกแปลกใจ ตอนที่มานางยังคิดอยู่ว่าการที่เขารั้งอัครเสนาบดีให้อยู่ในตำแหน่งก็โอเค เพราะเขาตั้งใจจะแก่งอัครเสนาบดีอีกครั้งหรือไม่ ดูท่าโอไรสของนางจะรู้กาลเทศะกับผู้อื่นบ้างแล้ว

ดึกดื่นปานนี้ เดิมทีไทเฮาไม่อยากขยับกายมากนัก แต่เมื่อได้รับจดหมายด่วนเช่นนั้น ต่อให้ตนไม่อยากขยับก็ต้องขยับมาให้ได้ นางต้องมาดูสักหน่อยว่าแขนหรือขาของอัครเสนาบดีฮวาทายไปบ้างหรือไม่ จึงจะให้คำตอบคนเขาได้

แต่ผลปรากฏว่าอัครเสนาบดีฮวาก็ยังดี ๆ อยู่ที่นี่ ทั้งยังถวายความเคารพเต็มพิธีการต่อนางได้

¹ หมายถึง ดวงตาที่มีหางตาชี้ขึ้น หรือใช้กล่าวชมดวงตาคู่งามของสตรี

“ลุกขึ้นเถิด” ไทเฮายืนมือไปประคองตัวจักรพรรดิแล้วเดินตรงไปยังที่นั่งประธาน

อวีเหวินเจียหันกลับไป ขณะจะก้าวเท้า เขาก็เกือบสะดุดคนที่ยังคงคุกเข่าอยู่กับพื้น

“ท่านอัครเสนาบตีฮวา?” เขาเลิกคิ้ว

คนที่คุกเข่าอยู่กับพื้นไม่ขยับแม้แต่น้อย แต่กลับส่งเสียงกรนเบาๆ

“...”

เมื่อเห็นไทเฮาทำท่าจะหันกลับมา อวีเหวินเจียจึงไม่อาจคำนึงถึงธรรมเนียมใดๆ อีก เขาก็มลงยกตัวอีกคนขึ้นมาทันที แล้วสะบัดตัวอีกคนเหมือนสะบัดเสื้อผ้าก่อนตากสองสามครั้ง พร้อมเอ่ยเสียงเบาที่ขำหูกว่า “เราสั่งให้ยืนตรงเดี๋ยวนี้!”

ฮวาซุนสะดุ้งตื่นจากความฝัน ชนลุกชูไปทั้งตัว เธอถลึงตาไปนรีบวงสั้นเท่าซิดปลายเท้าแยก ยืนตรงแบบทหารทันทีโดยไม่รู้ตัว “พะยะค่ะ!”

ไทเฮานั่งลงบนพระราชอาสน์ หลังปรับท่านั่งเรียบร้อยแล้วจึงมองมายังพวกเขา “เหตุใดวันนี้ฝ่าบาทจึงให้ท่านอัครเสนาบตีพักอยู่ที่นี้เล่า”

อวีเหวินเจียหลุบตาพลงตอบ “ระยะนี้ท่านอัครเสนาบตีมักนอนไม่พอ กระหม่อมเกรงว่าเขาจะลำบาก จึงให้พักผ่อนใกล้ๆ อยู่ในวังพรุ่งนี้ประชุมราชสำนักเขาจะได้ไม่ต้องตื่นเช้านัก”

“อย่างนั้นรี” ไทเฮาแปลกใจ “ฝ่าบาททรงเอาใจใส่ผู้อื่นถึงเพียงนี้เชียว?”

“ขุนนางสำคัญในราชสำนักต้องโทษถูกคุมขังเกินกว่าครึ่ง จะ

“ไม่ให้กระหม่อมทะนุถนอมมือซ้ายขวา²ของตนได้อย่างไร” อวีเหวินเจียเอ่ยตอบไปตามเรื่อง เขาเงยหน้าขึ้นมองไทเฮาแล้วถามว่า “เสด็จแม่เสด็จมาดึกเช่นนี้ ทรงมีเรื่องอะไรหรือพะย่ะค่ะ”

“ก็ไม่มีเรื่องอันใด” ไทเฮายิ้ม “อายเจียเพียงแต่มาดูว่าท่านอัครเสนบดีสบายดีหรือไม่ อีกอย่าง...ฝ่าบาทไม่ได้พลิกป้ายเลือกสนมมานานมากแล้วมิใช่หรือ”

เรื่องพรรคนี้อีกแล้ว อวีเหวินเจียแหม่มริมฝีปาก ตอบว่า “ระยะนี้กระหม่อมยุ่งมาก จึงไม่มีเวลาว่าง”

“อายเจียคิดว่าฝ่าบาทจะเบื่อคนในวังเสียแล้ว จึงทรงไม่สนใจเรื่องนี้” ไทเฮาเอ่ย “ประจวบเหมาะเสียจริง อายเจียถูกใจสาวสะพรั่งวัยสิบห้าสิบหกนางหนึ่ง เช่นนั้นรับเข้ามาเป็นสนมของเจ้าอีกสักคนดีหรือไม่”

อวีเหวินเจียมุ่นคิ้ว เอาอีกแล้ว ที่วังหลังของเขามีคนมากมายเช่นนี้ เป็นเพราะเสด็จแม่ยัดคนเข้ามา ไม่เกี่ยวกับตัวเขาเองมากนัก คนที่เขาอยากรับเข้ามามีเพียงสองสามคนเท่านั้น

“คราวนี้เป็นหญิงสาวจวนได้อีกเล่า”

“เจ้าคุณเคยยิ่งนัก” ไทเฮาหยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาปิดปากหัวเราะอย่างอ่อนโยนพลางเอ่ย “คุณหนูสามของจวนท่านอัครเสนบดีชื่อนางชื่อสวินเยร์”

คนที่เขาเคยเห็นสองครั้ง แต่กลับจำไม่ได้เสียที่ว่ารูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไรนะหรือ อวีเหวินเจียไม่พอใจยิ่ง “กระหม่อมมิได้ชอบนัก” “จักรพรรดิ” ไทเฮามองเขาอย่างตำหนิผาดหนึ่ง “เจ้าเองก็รู้จัก

² หมายถึง ผู้ช่วยที่มีความสามารถ

ทะนุถนอมมือซ้ายขวาของตนมิใช่หรือ แล้วเหตุใดจึงได้พูดจาเช่นนี้
ต่อหน้าท่านอัครเสนาบดีฮวา”

มีฉะนั้นจะให้เขาพูดอย่างไร จะให้ลืมหินว่าถ้อยคำมีดบาด³
อย่างนั้นรี อวีเหวินเจี่ยหงุดหงิดเล็กน้อย สีหน้าเริ่มไม่ชวนมอง

ฮวาซุนยังลึบหงกอยู่ จู่ๆ ก็รู้สึกหนาวจนตื่นเพราะถูกไอเย็น
ที่อยู่ด้านข้าง เมื่อเธอลืมหินขึ้นก็เห็นว่าไทเฮากำลังมองตนเองด้วย
ท่าทางมีเมตตา

“ท่านอัครเสนาบดีฮวาคิดเห็นเช่นไรเล่า”

ว่าไงนะ เกิดอะไรขึ้น ฮวาซุนงงยิ่ง เธอไม่รู้ว่าไทเฮากำลังพูด
อะไร แต่ดูท่าทางตนคงให้ไทเฮาพูดอีกรอบไม่ได้ ก็เลยพยักหน้า
ตามน้ำไปซะเลย “หากไทเฮาทรงคิดว่าดีย่อมดีพะยะค่ะ”

“ดูสิ ท่านอัครเสนาบดีฮวาก็คิดว่าเหมาะสมเช่นกัน” ไทเฮา
หัวเราะ “เช่นนั้นตกลงตามนี้เถิด”

อวีเหวินเจี่ยยิ้มอย่างดูแคลน “เป็นคนในครอบครัวเขาทั้งนั้น
เขาย่อมต้องเห็นว่าเหมาะสม”

ฮวาซุนกะพริบตาสองสามที รู้สึกสับสนงงง นี่พูดไปพูดมา
ทำไมถึงได้มีกลิ่นดินปืนอีกแล้วละ

“แต่ในเมื่อเสด็จแม่ทรงชอบ เช่นนั้นก็รับนางเข้ามาจัดการตาม
ความเหมาะสมเถิด” อวีเหวินเจี่ยเอ่ย “เสด็จแม่ทรงมีความสุขก็ดีแล้ว”

รับเข้ามา? จัดการตามความเหมาะสม? ในที่สุดฮวาซุน
ก็เข้าใจ นี่ทั้งคู่งากำลังพูดเรื่องฮวาสวินแย้วกันอยู่ใช่ไหม ดูสีหน้า
ของจักรพรรดิลิ ทำหน้าอย่างกับกุลสตรีถูกบังคับให้ขายตัว⁴ ต่อให้

³ หมายถึง พูดโกหกอย่างหน้าด้านๆ

⁴ มาจากสำนวน ‘บังคับกุลสตรีให้ขายตัว’ หมายถึง บังคับคนดีให้ทำเรื่องชั่ว

ฮวาสวินเยร์เข้าวังมาได้ก็คงไม่เป็นที่โปรดปรานเป็นแน่

แต่นี่เป็นการตัดสินใจของบิดาสกุลฮวา นางเป็นลูกสาวของเขา ไม่ใช่ลูกสาวของเธอ ถ้าเธอไปขวาง คนเขาจะโทษได้ว่าเธอจงใจทำให้เสียเรื่อง เช่นนั้นก็ดูอยู่เฉยๆ แล้วกัน

“บัดนี้ดีกมากแล้ว อายเจียไม่รบกวนเวลา” ไทเฮายิ้มตาหยี พลางเอ่ย “พวกเจ้ารีบพักผ่อนเสีย”

“น้อมส่งเสด็จไทเฮา” ฮวาซุนกลั้นหายใจ ดวงตาชุ่มน้ำด้วยน้ำตา อวี่เหวินเจียมีสีหน้าเคร่งขรึม หลังมองราชรถหงส์จนลับตาไป จึงเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นชา “สกุลฮวาของเจ้าคิดจะยึดคนแซ่ฮวาเข้ามา อยู่จนเต็มวังหลังของเราใช่หรือไม่”

ฮวาซุนอึ้ง ก่อนยกมือขึ้นเหมือนเด็กประหลาด “ทูลฝ่าบาท กระหม่อมก็แซ่ฮวาเช่นกัน แต่กระหม่อมไม่อยากจะเข้าไปอยู่ในวังหลัง”

อวี่เหวินเจียหรีดตามองลงด้านล่าง สายตาเขาไปหยุดอยู่ที่หน้าอกของอิกฝ่งซึ่งนูนสูงมากในคืนนี้ “เจ้าซ่อนอะไรไว้ในอกเสื้อ”

“หา?” ฮวาซุนงงเล็กน้อย จากนั้นมองลงด้านล่างตามเขา
ให้ตายสิ เธอลืมหาผ้าพันหน้าอก!